

– Gyalázat. Manapság már senki sem ad a koldusoknak.

A másik bólint.

– Gyalázat.

Az eszükbe se jutott, hogy ők, akik mindig kocsin járnak, s gyalog soha, természetsszerűen nem is adhatnak az utcai kéregetőknek. Ők rábízták az egész kérdést a gyalogosokra.

Hiába, régi mondás, hogy lóhátról másképpen fest a világ. Úgy látszik, gépkocsiból is.

1935. november 27., szerda, 6. old.

Panoráma

Síkos az aszfalt, havas eső esett, s amint a fiatalasszony a kocsúton áthaladva a járdára akarja tolni a gyerekkocsit, a kocsi oldaltbillen, fölborul, s a benne levő kék szemű, aranyhajú apróság kipottyan. Az anya s körülötte mindenki rémülten sikít. Ott fekszik a baba fehér mackóbundácskájában a sárban. De nem sír. Apró, kesztyűs kacsójával hasmánt az aszfaltra támaszkodik, s izmos kis fejét fölemelve, mosolyogva néz maga köré.

Mindenki megkönnyebbülten föllélekzik.

– Az őrangyala vigyázott rá – mondja egy öreg néni egy kislánynak.

Az Új-Lipótvárosban járunk. Messze-messze attól a helytől, ahol naponta megfordulunk. Egyszerre csak a sok ismeretlen, idegen arc között egy ismerős rémlik föl.

– Mi ez – gondoljuk –, hogy kerül ez a törzsökös budai ember ebbe az idegen városrészbe? Nem fér a fejünkbe ez a találkozás. Ha véletlenül Londonban, a Regent Street-en látnók őt, nem csodálkoznánk ennyire.

– Mit keres ez a budai ember a Külső-Lipótvárosban? – egyre ez jár a fejünkben. Csak nem hagyta ott Budát, csak nem telepedett át?

Hiába, mindnyájan vidékiesek, szinte falusiasak vagyunk, s egy-egy fővárosi körzetben lakók lassacskán már úgy tartják számon egymást, mint egy-egy falu lakói. A „mi falunkból valót” már messziről megismerjük bárhol, a járásáról, a mozdulatairól, a ruházatáról meg a testmagasságáról, akkor is, ha sohase is beszéltünk vele. Szinte azt mondhatnók, hogy egy-egy kerületben más-más emberfajta lakik. Mindegyiknek közös külső ismertetőjelei vannak.

Másnap aztán ismét láttunk Budán a „falubelit”.

– Hát mégse költözött el tőlünk – gondoltuk, s megnyugodtunk.

•

Öreg, toprongyos ember bandukol az utcán. Szánalom ránézni. Alig vonszolja fáradt tagjait. Hideg van, de azért nem álljuk meg, kivesszük pénztárcánkat, s némi pénzt nyomunk a kezébe.

Az öreg nyitott tenyerén csodálkozva nézi a pénzt, majd elmosolyodik, fejével finom mozdulatot tesz, visszadja nekünk. Nem szól. Még azt se mondja, hogy tévedtünk. De ahogy rápillantunk, azt látjuk, hogy nem csak tévedtünk, de bakot is lőttünk. Olyan finom, nemes és bölcs ez az arc, mint egy tudósé, vagy egy senkivel és semmivel nem törődő milliomosé. Jókai alakjaira kell gondolnunk. A múlt század regényességére. Hátha álruhában járó milliomos?

•

Fiatal lány megy át a kocsúton, s amint az úttest közepére ér, meglátja a szemközti utcai órát, s ott, a száguldó kocsik között hozzáigazítja a saját karóráját. Se lát, se hall. Csaknem nekivágódik egy rohanó kocsinak. A kocsis az öklével fenyegeti, egy fiatalember pedig mosolyogva jegyzi meg:

– Könnyen ez lehetett volna az utolsó órája ...

1935. november 30., szombat, 9. old.